

Hodina Kassandry

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

Zatracení pišišvoři, zas mi zahradničili v ředkvičkách! Vytahuji modrou lopatku a hledám pachatele, aby dostali co proto. Náhle si rovnám černou látku na kolenou. Už je čas vystoupit z limuzíny, ruku zlehka vkládám do manželovy. Sebejistě, s úsměvem určeným pro blesky. Bez reportérů to nejde. Za námi již vystupuje Velký junior. Samozřejmě, že sám. Žena ve vyšším stupni těhotenství zůstává doma. Rodinná tradice, stejně jako věčné Johnovo okouzlení kdejakou sukní v okolí.

Ulehčeně se zdravím s přáteli. Ačkoliv jsem odjakživa zvyklá na společenský život své vrstvy, nikdy mi k srdci nepřiřostl. S přítelkyní Phyllis nablízku ale přežiji dnešní večer přijatelněji. Manžel mne vede halou, nenápadně hledám svůj odraz ve velkém zrcadle. Další dobrá zpráva: Jednoduchý střih šatů a celková střídmost vykonaly své. Zaznamenávám pohledy mužů a dovoluji si přepych blahosklonnosti vůči Tessiinu srdcovitému obličejíku pod kaštanovou hřívou. Muž trochu trne, ona se zatím drží v povzdálí.

Klidně mi přebírej manžela, já půjdu svou cestou, hlavu vztyčenou! Děti nám dospěly, přesto mi léta spíš prospěla... a můj muž to vidí. Náhle se chci předvést v nejlepším světle, hra mne vzrušuje a baví. Jen ať si přátelé pomyslí své o konci vzorného manžela, kterému druhá míza vlezla na mozek!

Veliký státník z Evropy zatím nikde. Konverzace se stáčí k bohaté výzdobě. Jako kdyby venku nebyla proslulá ohromná zahrada, naaranžoval architekt květiny, kam to jen bylo možné. Palmy mezi francouzská okna, vázy podél stěn, zářivé trsy květů, kde oko spočine. Snad mám příliš vysoké nároky, celek mi připadá neživotný, studený. Ostatní chválí a obdivují. Jenže množství a přepych neznamení vkus. Můj dojem sílí natolik, že musím blíž. Ne, samozřejmě, že nejsou umělé! Jen dožívají a slabounce, tíživě voní. Vyvolávají mráz, jenž pomalu přebíhá od šíje k lýtkům a zpátky. Proč? Možná nějaký nový výživný roztok. Hm, přece mne květiny nevyvedou z míry!

Rychle se rozhoduji pro malé prodýchání na vzduchu a se sklenkou v ruce pluji směrem k terase. Úsměvy vpravo vlevo a konečně: Volný prostor! Ulehčeně pohladím listy psího vína a těším se z prvních barev západu slunce. Mám ráda takovéto staré domy, dech dávných dob, staleté balustrády, barokní amorky. Co na tom, že sošky

přibyly z Evropy až v našem století? Vida, něco se děje, potentát zřejmě dorazil. Už musím zpátky. Opravdu nerada, ale musím.

Výbuch! Další a další! Z oken jsou ohnivé stěny. Phyllis! Byla přece u stolu přímo přede mnou... Srazilo mne to ze schodů, nohu přimáčkla rozlomená soška. Pozpátku lezu pryč, marně táhnu kus pískovce. Kolem střepy, cihly, těla. Žádný křik, jen hukot. Pryč! Honem, honem pryč, než pochopím celou hrůzu!

*

Panebože. Zvedám se z kolenou a ulehčeně rozeznávám modrou lopatku, prořídle a zvadlé ředkvičky. Jsem doma, žádný krvák se nekoná. Fuj. Co to mělo být?! Sen za bílého dne?! Děkuju, nechci! Byl pěkně hnusnej, musím honem myslet na něco hezčího. Nejde to, před oči zase skáčou jazyky ohně, zase letí těla. Modré šaty, seškvařené na bříše. Ani nevím, jak původně vypadaly. Kdo je měl... Dost! Nesnáším krváky v televizi a tady je budu přivolávat?

Pozdě. Blinkám na kompost, ale vidin se tak snadno nezbavím. Protože vím: Někde to bude. A já jsem naprosto bezmocná! Ne, takhle by to nešlo. Musím se sebrat, přestat civět na kompost. Slunce už hodně kleslo, nejmíň hodinu jsem byla mimo. Zrovna dneska! Tchyně se těší, jak pichlavýma očkama projede každý kout a já potřebuju všechnu sílu na zdvořilou vlídnost. Děcka babičku milujou a ona jihne. Frflá, ale tahá ze všech kapes bonbóny a lízátko.

Abych pravdu řekla, připadalo mi občas divné, že docela prima kluk zůstal ve vsi plné holek sám ještě ve třiceti. Dlouho mu trvalo, než mne matce představil a já ještě dneska vylizuju, že se mnou chodil rok, aniž to ona věděla. Potom jsem se už nedivila. Mami je vyhlášená. Ona se dokonce i na zábavě několikrát porvala! Moje mamka ale tvrdila, že je úplně normální tchyní, včetně věčných kritik. Když nežijeme v jednom baráku, ať si prý remcá, nějakou zábavu mít musí. No vida, tchyně by určitě měla radost, jak je užitečná. Pomyšlení na rodinný večer mě napružilo a oba záhony vypadají jak z reklamy. Kombajn hadr!

*

Stojím u okna a vydechuju do tmy zbytky tchyniných jedů. Zase narážky na čtyři děti s holým zadkem, chudou kuchyni, málo kytek v předzahrádce a navrch moc kynu. Jako kdybych se jen válela! Škoda slov.

Zase stojím u zrcadla. Ne já, to ta dáma v černém! Dívá se mi přímo do očí. Mohla bych natáhnout ruku, ale vyschlo mi v puse. Propánajána, proč zrovna já?! Copak tam někde v Americe nemají ty jasnovidce, co pomáhají policii? Jako kdybych s tím zrovna já mohla něco udělat! Třeba zvednout telefon a zavolat jejich prezidentovi. Pchá! Už to vidím. Nebo se stavit na kafe u Bořka na služebně a zapojit naše báječné policajstvo. Co se dá vlastně dělat, když na jednoho spadne vidina?!

Možná jsem takovou radůstku mohla čekat. Jenže já si opravdu teprve nedávno uvědomila, že se všechno plní! Vždyť nejsem vědma ani prorok. Jenom jsem si občas hrála, abych nezblbla u plotny. Jako že se setkávám s lidmi z magazínů a radím, ať neblbnou, nerozbíjejí rodinu a tak. Občas jako by se otevřel film a hra se hrála sama, já jen přihlížela. Dneska vím, že jsem tím otevřela budoucnost.

Můj Milan nic netuší. Tchyně říká, že je vychovaný normálně a nikdo si na něj s nesmysly nepřijde. Jenom mojí mamce odpustil, protože v Boha a tak podobně se holt věřit dovoluje, když už je člověk tolik nemocný. Útěcha povolena. Jenom pokradmu dětem vštěpuju, že život není přehledný jako nudlová polívka a věřícím se nesmějí posmívat.

No ale co s tou strašnou předtuchou? Možná by stačilo sesmolit dopis na velvyslanectví. Jenže anonym se hodí do koše. Když se podepíšu s adresou, jak to má být, pošlou sem sanitku se svěřací kazajkou. Nebo nechají lejstra povalovat na kraji stolu. Možná by opravdu ten dopis stačil. Ale kde je záruka, že funguje stejně dobře, jako řeč? Pochybuju, že to budu mít tak jednoduché. Jestli jsem po mámě... Teprve po její smrti chápnu, co nám život nadělil! Nevěřila jsem jí, ale dneska mi běhá mráz po zádech.

Prozradím-li totiž vidinu, nedojde k ní. Jenže potom budu všem pro smích. Můžu být i potrestaná, jako máma. Prý měla ty hrozné pády kvůli tomuhle. Dalo mi vždycky dost práce nezvedat oči k nebi, když svoje zlomeniny označovala za tresty. Protože se několikrát chtěla pochlubit, co ví. Jenže jak vyslovila něčí budoucnost, ta se už

nekonala. Takže dotyčnému ublížila. A ještě byla za divnou! Přesedlalo to na mne? Děkuju, nechci. Zvláště ne TOHLE!

*

Milan už spí, mně ale nedají zelenohnědé oči té dámy. Kdyby nekoukala tak úpěnlivě! Vždyť o tom skoro nic nevím. Tak popořádku: Je vdaná, z auta ji vytáhl manžel. Moc to mezi nimi neklape, on zahýbá s nějakou Tess, taky tam byla. Dáma na manžela ani nekoukla, jeho tvář neznám. Vybavuji si ale podobu Velkého juniora, Johna. Určitě jsem ho nedávno viděla na fotce. Má těhotnou ženu. No ovšem, v duchu vidím stránku s tím drbem. Tak tedy znovu tu mou dámu: Kolem čtyřiceti, štíhlá, krásné oči a ... Taky si vzpomněla na děti. Dvě, kluk studuje na Ja... Je... jména budou moje smrt! Za rok bude právníkem.

Strašně jí tam vadily kytky. Nebylo na nich nic špatného, ale táhlo od nich studeně. Ona se v tom vyzná. Možná byla jenom nervózní, když jí lezly na nervy i palmy v květináči. Jinak se mi moc líbila. Jak zářila na všechny strany, povídala si o zítřejším svátku... Moment, to je v červenci, to vím! Ach ne, plete se mi do toho začátek s věrozvěsty a Husem, data a jména mne zaručeně zničí! Den nezávislosti! To přece najdu v knihovně? Fajn, pojedeme dál.

Panebože, vždyť se to seběhne do čtrnácti dnů! Copak Ameriku spasí nějaká česká Máňa? Už na zahradě mi došlo, že to bude brzy, ale čím víc vím, tím hůř mi je. Všechno se vyjasňuje s takovou neúprosností! Je mi zle, potřebuju zapít rozhoupaný žaludek. Drink!

"Ještě drink, senátore... Odjíždíte z dý sý..."

Zase něco známého, oni milujou zkratky. Předpokládají, že všichni vědí, o čem jde řeč. Já to nevím, ale on se už někdo najde. Takže mám místo a dům. Ano, tam přece mají málo starých domů, kdejaká barabizna je hned historická, zatímco u nás se normálně bourá. Kolik jich navíc bude dost velkých na obrovskou recepci, s kamenným zábradlím a andělíčky? Teda Maruš, jsi hvězda, tohle ti vyšlo! Ta úleva, dokonce se mi konečně chce spát.

*

Noc byla hrozná. Sny bych nepřála ani tchyni. Pořád jsem bušila na zavřenou bránu velvyslanectví a všichni na mne civěli. Kroutili očima i pusou, já nikomu nerozuměla a strašně moc to potřebovala říct. Brr! Pořád mám před očima počmáranou zeď proti vratům. Byl to opravdu blbej sen, ambasády jsou určitě někde v naprostém přepychu, americká tuplem, ne?

Směnu jsem přežila jako mátoha. Naštěstí uhodila vlna veder a plazili se všichni, tak mne žádná zákaznice neseřvala. Doma jsem setřásla dětičky a zavřela se do komory se žehlením. Je sice studená, ale dobrovolné žehlení je pravým obrazem mého zoufalství. V hicu dělat takovou horu? Mám prostě nervy v kýblu.

A sakra, věděla jsem, že zase vzpomenu na nějakou hnusárnu! Copak neuteču naprosto nikde? Znovu cítím žár ohně. Bouchlo to nejmíň natřikrát, snad všude, kde byli lidi. Ven jich prolítlo jen pár. Po kusech. V domě nastalo peklo, vnitřek pece, radši dál nemyslet. Jak a kdo odflákl bezpečnost? Barák tím byl úplně prošpikovaný. Copak je možný přehlídnout tolik náloží? Proč se neprozradila ani jediná? Vždyť čekali extra potentáta. Nebo snad přiběhla půlka smetánky s bombama na břicho? Nesmysl! Ano, bylo to všude. Něco všem na očích, něco normálního. Mysli, Maruš, přemejšlej... Kytky? Kdepak, to už moje dáma zjistila, že jsou pravé. Pane na nebi, zase rozdrbaná mikina! Zrovna ta pěkná, s Mikymausem! Já tu Kláru snad...! Šlic právě nad lemem... Manžeta! Co mi to říká, co s ní moje dáma měla?

Už vím: Když procházela na terasu. Ta ruka, lijící pití do palmy. Dáma se pobavila. Viděla jen rukáv, zářivě bílý kus manžety a zlatý knoflík s modrým kamenem. Určitě všechno pravé, sem by s bižuterií nikdo nelezl. No a dál? Počkat, syklo to. Takhle se hlína nechová. Ona tam ani hlína nebyla, jen takové ty boběčky, co se dávají k umělým kytkám. Tam asi i k normálním, aby obyčejná hlína neurážela. Kytky byly všude. S nimi ty hrudky. Proč syčely kvůli vylité sklenici? Ježíšmarjá, jestli to bylo ono, lidem bouchaly bomby přímo do tváří! Proto jsou všechny mrtvolky bez hlav! Kde byly jen vázy... Nemyslela si dáma něco o divném roztoku? Možná i v tom měla pravdu.

*

Proč jenom tam nahoře nesedí fousatej strejda, zachytil by modlitby a hotovo? Byla to mámina víra, ne moje. Mám sice tušení o určitém řádu věcí, ale vím, že nikoho

přátelsky nepoplácám po rameni ani neomámím škemráním. Hezky to vyžeru i s drobečky, já nemám protekci ani kamarádčofty s nadpřirozenem. Svědomí mi nedá spát a proto tvrdě narazím.

Kdybych přece jen něco Milanovi... Ne. Přestal se bavit se sousedkou, když vyprávěla o kartářce. Tohle mu přece nesmí do domu. Co když mne někam zavřou a zůstane tu s dětmi sám? Co když děti ztratím? Babi Milanovi poradí, že od bláznivé matky radši dál a ještě budou myslet, že je tak dobře, protože v blázinci každého nadrogují, že jen zírání a slintání jako Milanova sestřenice. Babi všechno nenormální odsuzuje za zeď, jakožto ústavák bych děti jenom strašila.

Mám ještě druhou možnost, opravdu se zbláznit vědomím, že jsem to dopustila. Bude mne budit strašný pohled na peklo, kusy masa na trávníku, budu se pořád dokola smažit s těmi uvnitř. Jakou mám volbu? Dá se to volbou nazvat? Těžko. Nanejdříve smím určit, kterou pomazánku na chleba upatlám k večeři.

*

Co jsem provedla, vždyť stojím u špatné zastávky?! Tudy se jede do Marjánek, ke spoji na Prahu. Musím přece do práce, nechci si nestříhnout áčko! Ani nevím, jak jsem vstala. Včera jsem musela vyžehlít i tenhle kostýmek. Mám naprosté okno. Pěkně mě to štve: Copak jsem pimprle, kterým kdosi na dálku vláčí? Asi ano. Nevím, jak jsem zaplatila, civím přes okno autobusu do šírání a znovu slyším svou dámu vzlykat. Není to nahlas, jen uvnitř. Cítím spolu s ní, jak marně tahá odřenou nohu zpod těžkého amorka. Robine, Robine, proč tu nejsi? Robinson Halworth. Čtu visačku z jejích vzpomínek. Mám tedy jméno, první jméno! Hodně blízký, důvěrný, přítel? Houby, její bratr. Uff, už to pominulo. I mě z toho bolí noha, nenápadně si mnu kotník a lýtko. Znovu dotek strachu a zoufalství. Jsme v tom obě, Kate, teď to konečně chápu a přijímám naplno.

Nemůžu se vymlouvat ani na cizí postrkování. Právě na stanici autobusu, když přijíždí dálkový spoj, mě to hezky nechává koupat ve vlastní šťávě. Mohla bych ještě utéct a v pohodě stihnout práci, mohla bych couvnout, ale už nechci. Vědomě se sypu do mlejnků na maso a odevzdávám šneku, aby mne docpal až na nože. Předstírám vlastní odhodlání, zhluboka dýchám a užívám posledních vteřin. Naposledy celá.

I kdyby na ambasádě měli Robinsona Halwortha, i kdybych měla pravdu s umělou hlínou a vodou ve vázách, mám šílený strach. O dalekou dámu Kate, o sebe, ještě víc o děti. Slyším jejich bábu šeptat a nadávat bláznivé ženské, co nesmí dětem plést hlavu. Milane, vydržíš? Možná tě urazí, že jsem mlčela, možná mi neodpustíš z ostudy kabát. Jenže pořád budeme žít. Nějak ano, na rozdíl od těch na recepci. Lásko, fakt musím!

"Jednou Florenc, prosím."